

Overweging zondag 3 november 2013.

Allerzielen en Allerheiligen.

Een viering van Allerzielen en Allerheiligen vanmorgen in een bijzondere ambiance. Gisteravond was hier de nacht der Zielen. De nacht der Zielen is op een eigentijdse wijze stilstaan bij verlies. Verlies van een dierbare en verlies in bredere zin.

Het thema was: gevonden voorwerpen.

Vanmorgen in deze Allerzielen en Allerheiligen viering staan we stil bij hen opgetekend in het Boek van onze Gemeenschap waar we tussen november 2012 en november 2013 afscheid van hebben moeten nemen.

En wellicht heeft u in het afgelopen jaar, nadat u afscheid heeft moeten nemen van een dierbare, maar ook u die al langer geleden afscheid heeft moeten nemen van een dierbare, iets gevonden dat aan haar of hem herinnert. En zo iets roept dan natuurlijk herinneringen op. Herinneringen die pijn kunnen doen, maar ook misschien wel een gevoel van dankbaarheid, van blijdschap teweeg brengen.

Want ieder van wie wij afscheid hebben moeten nemen, heeft iets achtergelaten. Het kan een geschreven papiertje zijn waar iets opstaat of misschien wel een kledingstuk dat je nog tegenkomt, een brief of kaart ooit van haar of hem ontvangen of iets tastbaars dat zij of hij voor jou gemaakt heeft en waar je vaak achteloos aan voorbij loopt maar plotseling ziet en door geraakt wordt.

Dat geraakt worden, dat ervaren, dat voelen en zien van iets dat diegene van wie je afscheid hebt moeten nemen kan je

danig uit je evenwicht brengen. Daar staat geen tijd voor, voor dat geraakt worden. Soms zelfs na vele jaren, zelfs als je denkt ik heb het verlies en plaats gegeven, kan zo'n moment van ontroering, van hevige reacties, of het nu blijdschap is of intens verdriet, je overkomen.

Want hoe je het ook wendt of keert al diegenen die met ons hun leven gedeeld hebben, hebben daarmee ons leven beïnvloed en mee kleur en vorm gegeven. En zo denken we vandaag aan 22 mensen, 22 dierbaren, die elk op hun eigen manier met ons hun leven hebben gedeeld en daarmee ook ons leven gekleurd en vorm hebben gegeven.

De een Corine, kreeg daar slechts 20 jaar de tijd voor, een ander mevrouw Janssen, kreeg daar 95 jaar de tijd voor. Ieder kreeg haar of zijn tijd, zoals we horen in de bewerking van Prediker alles zijn tijd heeft. In de tijd hen gegeven hebben ze met ons gelachen en geweend, hebben ze samen met ons gebouwd aan deze wereld om deze kleur te geven. Ze deden dat op hun eigen manier. En niets van dat alles wat zij gedaan, gezegd, gemaakt hebben zal verloren gaan. Dat is onze hoop en ons vertrouwen. En het leeft voort in onze harten, in gedachten en voorwerpen die aan hen herinneren.

Daarom mogen we met de tekst van Kees Harte, een bewerking van het Mattheusevangelie met als thema de Bergrede, zeggen: wat een geluk. Wat een geluk dat wij samen met hen ons leven mochten delen. Wat een geluk dat zij in ons leven waren en samen met ons hebben gelachen om de mooie dingen van het leven en gehuild om de droeve zaken in het leven. Wat een geluk dat zij er waren voor ons op het moment dat wij hen zo hard nodig hadden. En zo kunnen we nog een tijd door gaan.

We mogen ons zalig prijzen dat wij hen gekend hebben en al zullen ze wellicht nooit in die lijst van Allerheiligen voor komen, die litanie van die grote namen uit onze Traditie voor ons zijn en waren het heiligen: heiligen van nu, heiligen voor ons door hun doen en laten.

En wij hierbij elkaar die achterbleven zonder hen, die 22 dierbaren die we vandaag genoemd hebben maar ook al die anderen waar we langer geleden afscheid van moesten nemen moeten verder met ons leven.

Dat gaat met vallen en opstaan, met af en toe momenten van intens verdriet en blijdschap, met soms een schokmoment als je iets zomaar op eens iets tegenkomt of terug vindt wat aan haar of hem herinnert. En wanneer voor ons de tijd komt om afscheid te nemen. Een tijd die we niet weten, maar goed ook, mag het dan zo zijn dat ook over ons gezegd mag worden wat een geluk dat jij, dat jij en jij er was voor mensen om je heen.

Dat jij, als beeld van God de Schepper van leven, mee kleur hebt gegeven aan deze wereld, aan het leven van mensen om jou heen. Of zoals Bram Vermeulen het vertaalde in het lied 'De Steen': door het verleggen van die ene steen, zal de stroom van de rivier nooit meer hetzelfde zijn'. Zo heeft ieder leven haar of zijn zin, zo heeft ieders leven haar of zijn invloed op de dag van morgen.

Want wat zij gedaan hebben van wie we afscheid hebben genomen en wat wij vandaag doen heeft zijn invloed op de stroom van het leven van mensen om ons heen. Wat een geluk dat van dat alles niets verloren gaat en leeft, verder leeft, over de dood heen!